

Sygn. akt IV U 1013/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy/Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie

Wydział IV

w składzie:

Przewodniczący SSO Rafał Łatanik

Protokolant starszy sekretarz sądowy Ewelina Trojanowska

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2018 r. w Częstochowie

sprawy Z. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową

na skutek odwołania Z. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C.

z dnia 14 czerwca 2017 r. Nr (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt IV U 1013/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 czerwca 2017 roku numer (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. odmówił ubezpieczonej Z. M. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z tytułu choroby zawodowej.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że ubezpieczona orzeczeniem komisji lekarskiej nie została uznana za niezdolną do pracy w związku z chorobą zawodową.

W odwołaniu wniesionym do Sądu ubezpieczona Z. M. wniosła

o uchylenie zaskarżonej decyzji i dopuszczenie dowodu z opinii Instytutu (...)w S. wskazując, iż decyzją tego Instytutu rozpoznano u niej chorobę zawodową w postaci przewlekłej choroby obwodowego układu nerwowego wywołaną sposobem wykonywania pracy – zespół cieśni

w obrębie nadgarstka. Dodała również, iż nie posiada kwalifikacji do wykonywania innej pracy niż fizyczna, a wykonywanie takiej pracy może natomiast pogłębić dotychczasowe dolegliwości i narazić ją na trwałe uszczerbek na zdrowiu w stopniu znacznie wyższym niż obecnie. Wskazała także, iż stan jej zdrowia wymaga ciągłego i systematycznego leczenia oraz poddawania się zabiegom rehabilitacyjnym.

W tym stanie rzeczy konieczne jest zasięgnięcie opinii Instytutu jako wyspecjalizowanej placówki w celu stwierdzenia czy jest niezdolna do pracy oraz czy ewentualna niezdolność pozostaje w związku ze stwierdzoną chorobą zawodową.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych – Oddział w C. wniósł
o oddalenie odwołania wywodząc jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Z. M. urodziła się (...). Ubezpieczona posiada wykształcenie podstawowe, pracowała jako tkacz, wycinacz, pakowacz, brakarz, tokarz – pakowacz, sprzątac – pakowacz. Decyzją Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w C. z dnia 28 lutego 2017 roku stwierdzono
u ubezpieczonej chorobę zawodową – przewlekłą chorobę obwodowego układu nerwowego wywołaną sposobem wykonywania pracy – zespół cieśni w obrębie nadgarstka.

W dniu 21 marca 2017 roku ubezpieczona złożyła wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu choroby zawodowej.

Orzeczeniem lekarza orzecznika z dnia 17 maja 2017 roku badana nie została uznana za niezdolną do pracy oraz niezdolną do pracy w związku z chorobą zawodową. W wyniku rozpoznania sprzeciwu komisja lekarska Oddziału ZUS w C. w dniu 12 czerwca 2017 roku wydała orzeczenie tej samej treści.

(vide: akta rentowe)

W opinii z dnia 20 października 2017 roku biegli sądowi lekarze specjaliści z zakresu chirurgii ortopedii i traumatologii oraz neurologii stwierdzili u badanej obustronny zespół cieśni nadgarstka pochodzenia zawodowego w stopniu początkowym po stronie prawej oraz po leczeniu operacyjnym po stronie lewej. Dodatkowo biegły rozpoznał u ubezpieczonej schorzenia nie związane z rozpoznaną chorobą zawodową, tj. zespół rowka nerwu łokciowego po stronie lewej, nadciśnienie tętnicze, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego, przebyty uraz głowy ze wstrząśnieniem mózgu i złamaniem łuski kości potylicznej w 2013 roku. Z. M. nie jest niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową.

(vide: opinia biegłego ortopedy traumatologa k. 19-21)

Zarzuty do powyższej opinii zgłosiła ubezpieczona podnosząc, iż wbrew stanowisku biegłych, jej dolegliwości pogłębiły się. Dodatkowo jej zdaniem badanie przeprowadzone zostało powierzchownie, albowiem biegli nie stosowali żadnej aparatury diagnostycznej. Wywodząc z powyższego podtrzymała wniosek o dopuszczenie dowodu z Instytutu, albowiem jest to placówka wyspecjalizowana w diagnostyce zdolności do pracy, która dysponuje odpowiednią aparaturą, a co ważne ubezpieczona już tam była w celu stwierdzenia u niej choroby zawodowej.

(vide: pismo procesowe ubezpieczonej z zarzutami do opinii biegłych k.38-39)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z 30 października 2002 o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 roku, poz. 1773 ze zm.). z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy - dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

Przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z wyjątkiem art. 57 ust. 1 pkt 4 oraz art. 101a tej ustawy, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

W myśl art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 roku, poz. 1383 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące przesłanki:

- jest niezdolny do pracy
- ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy
- jego niezdolność do pracy powstała w okresach wymienionych art. 57 pkt. 3 ustawy, albo nie później niż, w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl natomiast art. 12 ust. 1 powyższej ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (art. 12 ust. 2 powołanej wyżej ustawy). Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3 powołanej ustawy).

Oceniając stan zdrowia ubezpieczonej Sąd oparł się na opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu ortopedii i traumatologii oraz neurologii, zdaniem których Z. M. nie jest niezdolna do wykonywania pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji z powodu choroby zawodowej.

Powyższe opinie Sąd uznał za w pełni miarodajne, albowiem zostały one wydane przez biegłych sądowych specjalizacji właściwych dla schorzeń rozpoznanych u ubezpieczonej oraz legitymujących się wieloletnim doświadczeniem zawodowym i orzecznictwem. Wydanie opinii poprzedzone zostało bezpośrednimi badaniami ubezpieczonej oraz szczegółową analizą dokumentacji medycznej

z przebiegu jej dotychczasowego leczenia. Opinia ta uwzględnia także wiek odwołującej, jej wykształcenie i poziom posiadanych kwalifikacji zawodowych oraz przebieg dotychczasowego zatrudnienia. Z kolei zarzuty ubezpieczonej stanowią jedynie nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi wnioskami opinii biegłych

i stanowią subiektywne odczucie o stanie swojego zdrowia. Z tego też względu Sąd oddalił wniosek odwołującej o dopuszczenie dowodu z opinii Instytutu (...)w S. jako bezzasadny i zmierzający jedynie do polemiki z prawidłowymi wnioskami opinii biegłych. Jak bowiem wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 stycznia 2002 roku w sprawie sygn. akt II UKN 701/00 (LEX nr 559166) w sprawach o świadczenia z ubezpieczenia społecznego stwierdzenie niezdolności do pracy (jej stopnia i czasu trwania) wymaga od sądu nie tylko ustalenia faktu istnienia (nie istnienia) schorzeń lecz także ich prawnej oceny. Ocena ta nie należy do świadków lecz do sądu rozpoznającego sprawę, który - w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych - zasięga opinii biegłego. Równocześnie Sąd Najwyższy wyjaśnił, iż w postępowaniu o prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy (poprzednio - inwalidztwa) sąd nie ma obowiązku uwzględnienia kolejnych wniosków dowodowych tak długo, aż strona udowodni tezę korzystną dla siebie. Dodatkowo wskazać należy, iż Instytut (...) S. niewątpliwie uprawniony jest do stwierdzenia choroby zawodowej. Przesłanki jednak stwierdzenia choroby zawodowej nie są tożsame ze stwierdzeniem niezdolności do pracy z tego tytułu.

W tym zakresie zaś właściwi są biegli sądowi specjalizacji właściwych dla schorzeń rozpoznanych u ubezpieczonej.

Z opinii biegłych natomiast jednoznacznie wynika, iż po leczeniu operacyjnym ręki lewej u badanej ustało uporczywe drętwienie trzech palców ręki lewej. Obecnie

w badaniu fizykalnym stwierdza się jedynie dyskretny zanik mięśni kłębu kciuka ręki lewej, jednakże zdolność chwytana obu rąk jest zachowana. Powyższe wyklucza zaś uznanie niezdolności do pracy ubezpieczonej z powodu choroby zawodowej. Dodatkowo biegli uznali także, iż spłycenie lordozy lędźwiowej, ganglion na grzbiecie ręki lewej, brak odruchów skokowych i modzel na stopie prawej, przy prawidłowej ruchomości wszystkich stawów obwodowych kończyn górnych i dolnych kręgosłupa oraz braku zaników mięśniowych, nie czyni badanej niezdolną do pracy z ogólnego stanu zdrowia.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.